

Herdenking Birma-Siam Spoorweg en Pakan Baroe Spoorweg - 27 augustus

Yara Groot

Ja, mijn naam is Yara en het is belangrijk om de verhalen uit de oorlog door te vertellen.

4 jaar geleden stond ik hier ook. En toch was dit compleet anders. Ik voelde mij trots, verdrietig en zenuwachtig te gelijk. Mijn opa stond naast mij tijdens de kranslegging. Nu is hij er niet meer. Toch voel ik hem nog steeds en blijven zijn verhalen doorleven in mij.

Als klein meisje vertelde mijn opa al verhalen tegen mij over de oorlog en Indonesië, zowel heftige als grappige verhalen. Dit werd onder het chips eten verteld. Ik hing aan zijn lippen en wilde altijd meer verhalen horen. Op zijn kamer had hij een plank vol voorwerpen uit Indonesië, bij ieder voorwerp had hij een persoonlijk verhaal. Zelfs op de dag van zijn overlijden ging mijn opa mij overhoren of ik de verhalen nog wel kende bij de spullen. Ik was geslaagd! Een daarvan wil ik met jullie delen. Dit verhaal raakte mij zo, omdat het onvoorstelbaar is.

Deze broche mocht mijn opa houden van zijn tante, omdat hij 'm tijdens de oorlog niet aan zijn oom kon overhandigen.

Opa's verhaal hierbij was: 'Dit was een één of ander dingetje wat mijn tante van mijn oom kreeg toen ze een tiener was met een speldje erbij, zodat ze het op haar jurkje kon plakken. Omdat ze het zo belachelijk vond, maar er erg blij mee was, heeft ze het altijd bewaard. '

In de oorlog kwamen beide mannen in het kamp terecht. De tante van mijn opa vroeg hem toen: 'als je mijn man ziet, wil je dit dan alsjeblieft aan hem geven, zo weet hij dat het van mij is en dat ik nog leef.'

Na de oorlog bracht mijn opa de broche terug naar zijn tante, zijn oom was overleden tijdens het werken aan de Pakan Baroe spoorlijn, de broche heeft hij nooit kunnen geven. Zij wilde de broche toen niet meer hebben...

Dus daarom is het zo belangrijk dat wij de verhalen uit de oorlog doorvertellen.

Mijn oma heeft daarentegen nooit over de oorlog gesproken, als kind kon ik dit niet begrijpen dat ze niets meer wist wat er in Indonesië was gebeurd/hoe ze leefde, maar nu ik ouder ben weet ik wel beter. Wat mijn oma mij wel leerde is: Indisch koken en te houden van tropische planten. Iets waar ik trots op ben. Ze heeft een kookboek van haar moeder gekregen dat ze in de Jappenkampen heeft geschreven, zoals zo velen dit deden om hun honger te stillen. Echter als ik het kookboek lees krijg ik trek... Nu mijn oma steeds ouder wordt komen er toch nog verhalen naar boven.

Ondanks het leed en het verdriet van de oorlog hebben mijn opa en oma dit om weten te buigen in kracht.

Ik ben de 4e generatie en ik hoop dat de verhalen van mijn opa en oma, maar ook van alle andere slachtoffers uit Nederlands-Indië nog vele generaties doorverteld zullen worden.